

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.636 van 4 oktober 1999
in de zaak A. 83.723/IX-1795.**

In zake : Tommy LECLUYSE,
die woonplaats kiest bij
advocaten W. VAN der GUCHT en F. DIEU,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Sint-Denyslaan 201

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Tommy LECLUYSE
op 23 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"de beslissing Nr B7/GW/B-24894/99/D-41 van de vice
eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken
van 25 februari 1999, waarbij verzoeker de definitieve
ambtsontheffing door ontslag van ambtswege werd
opgelegd";

Gezien het gelijktijdig op 23 april 1999
ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende
partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 september 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DIEU, die verschijnt voor verzoeker, en van luitenant J. STEVENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak reeds werden samengevat in het arrest LECLUYSE, nr. 76.090 van 5 oktober 1998; dat hieraan de volgende gegevens dienen te worden toegevoegd :

1.1. Bij arrest nr. 76.090 van 5 oktober 1998 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing Nr. B7/GW/B-18157/98/D-41 van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 1999, waarbij verzoeker de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege werd opgelegd".

1.2. Met een nota van 17 november 1998 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken, gelet op de in het arrest van 5 oktober 1998 opgenomen overwegingen, de tuchtsanctie houdende het ontslag van ambtswege in te trekken en aan de onderzoeksraad te vragen een nieuw aangepast advies uit te brengen.

1.3. Met een nota van 3 december 1998 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken om verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel op te leggen voor de duur van vier maand met het oog op de afhandeling van de tuchtprocedure.

1.4. Op 11 januari 1999 brengt de onderzoeksraad het volgende advies uit :

"De Onderzoeksraad,
samengesteld uit : de voorzitter W. MAHIEU
de leden S. CARLY,
R. CONINGS en M. ROSSENEU
bijgestaan door : de secretaris K. HORRIE

stelt vast,
dat de volgende opgeroepen leden, zijnde
L. BAAS, Ph. BAETEN, J. DEMESSEMAKERS,
D. DECAMPENEERE, en J. VANDENBUSSCHE
na kennisname van de vraag van de heer Minister
van Binnenlandse Zaken om de infra vermelde reden
niet deelgenomen hebben aan onderhavig beraad.

I. VOORAFGAANDE PROCEDURE

Gelet op het advies van de onderzoeksraad
d.d. 26-01-1998.

Gelet op de beslissing van de Minister van Binnen-
landse Zaken Nr. B7/GW/B-18157/98/D-41 van
11-03-1998.

Gelet op het arrest van de Raad van State
Nr. 76.090 van 05-10-1998 waarbij de beslissing van
de Min BiZa van 11-03-1998 wordt geschorst.

Gelet op de beslissing van de Minister van
Binnenlandse Zaken Nr. B7/GW/PM/B-23156/98/D-41 van
17-11-1998 waarbij de tuchtsanctie houdende het
ontslag van ambtswege van WM LECLUYSE wordt inge-
trokken.

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken
bij zijn nota van 17-11-1998 de onderzoeksraad
verzoekt de tuchtprocedure te hernemen 'vanaf het
punt waar de onregelmatigheid is opgetreden'.

Dat het punt waar de onregelmatigheid is opgetre-
den duidelijk uit het arrest van de Raad van State is
af te leiden en enkel betrekking heeft op dat deel
van het advies dat handelt over de voorgestelde
straf;

Dat a contrario de Raad zich niet meer dient uit
te spreken over het al dan niet bewezen zijn van de
feiten, noch over de tenlastelegging, hetgeen in haar
eerste advies definitief werd beslist.

II. SAMENSTELLING VAN DE ONDERZOEKSRAAD

Overwegende dat het verzoek van de Minister van
Binnenlandse Zaken aan de onderzoeksraad werd over-
gemaakt met een schrijven van DPB Nr. DPB/BR-446 van

01-12-1998; dat op deze laatste datum de onderzoeksraad niet meer kon worden samengesteld zoals op het ogenblik waarop de zaak van WM LECLUYSE tuchtrechtelijk werd behandeld en in beraad werd genomen;

dat immers

- vanaf 01-10-1998 LtKol Jur BORGIONS geen deel meer uitmaakt van de onderzoeksraad en vervangen werd door Maj. Jur BAETEN;

- en vanaf 19-11-1998 de onderzoeksraad wettelijk is samengesteld uit negen leden.

Overwegende dat vijf van de opgeroepen leden, zijnde :

Kol DEMESSEMAKERS, Kol DECAMPENEERE, 1WM BAAS, Cdt VANDENBUSSCHE en Maj. Jur BAETEN aan de voorzitter van de onderzoeksraad mede delen in de 'morele onmogelijkheid' te verkeren deel te nemen aan het beraad dat er toe strekt een 'beperkt' nieuw advies uit te brengen waarbij zij zouden worden uitgenodigd te oordelen omtrent de eventueel op te leggen tuchtmaatregel zonder dat zij zich voordien hebben kunnen uitspreken omtrent de feiten en de toerekenbaarheid ervan.

Overwegende dat overeenkomstig Art. 31 van het KB 25 april 1979 de onderzoeksraad geldig kan zetelen vanaf het ogenblik dat benevens de voorzitter, tenminste twee leden aanwezig zijn; dat dit aantal is bereikt.

III. TEN GRONDE

A. Overwegende dat het arrest van de Raad van State van 05-10-1998 stelt dat het advies van de onderzoeksraad van 26-01-1998 mede gesteund is op een beoordeling van de feiten van 07-09-1996 die strafrechtelijk geseponeerd werden en waarvoor geen tuchtprocedure werd gestart;

dat voor deze vaststelling wordt verwezen naar het feit dat de onderzoeksraad in zijn advies WM LECLUYSE als een 'verwittigd man' beschouwt, waaruit zou blijken dat de gebeurtenissen van 07-09-1996 zowel van invloed zouden zijn geweest bij de beoordeling van de ernst van de tekortkomingen als bij de strafmaat.

Overwegende dat er dan ook aanleiding bestaat advies uit te brengen zowel wat de ernst van de tekortkomingen betreft als wat betreft de op te leggen tuchtmaatregel; dat hierbij de feiten van 07-09-1996 volledig buiten beschouwing worden gelaten.

B. Omschrijving van de feiten

1. Wat de waardigheid van het ambt betreft

1.1. Feit 1

Overwegende dat de uitvoeringsregels van de dienst voor de personeelsleden van de Rijkswacht vastgesteld zijn bij de Wet van 27-12-1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de Rijkswacht, inzonderheid bij Art.24/3.

Overwegende dat de goede werking van de Rijkswacht en het welslagen van haar acties vereisen dat haar personeelsleden de deontologische plichten en waarden inherent aan hun staat onvoorwaardelijk naleven;

dat onder die waarden de integriteit, als één van de essentiële deontologische normen worden bestempeld;

dat het rijkswachtpersoneel erop gewezen werd dat zij hun houding en gedrag, zowel in de uitoefening van hun ambt als daarbuiten, permanent moeten afstemmen op deze essentiële normen en er zorg moeten voor dragen dat zij nooit aanleiding geven tot enige dubbelzinnigheid op dit vlak (Onderrichting van de Commandant van de Rijkswacht Nr. DPB/069 DK 671 van 15-03-1993);

dat WM LECLUYSE bekleed is met de hoedanigheid van agent van bestuurlijke politie en in hoofde van deze hoedanigheid bij het vervullen van zijn opdrachten onder meer moet toezien op de naleving van de politiewetten en verordeningen, de voorkoming van misdrijven en de bescherming van personen en goederen (Wet van 05-08-1992, Art. 3 en 14);

dat WM LECLUYSE tevens bekleed is met de hoedanigheid van agent van gerechtelijke politie en in hoofde van deze hoedanigheid bij het vervullen van zijn opdrachten onder meer tot taak heeft de misdaden, wanbedrijven en de overtredingen op te sporen, de bewijzen ervan te verzamelen, daarvan kennis te geven aan de bevoegde overheden, de daders ervan te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheid (Wet van 5 augustus 1992, Art. 3 en 15); I

dat het plegen van handtastelijkheden op een vrouwelijk persoon tegen haar wil en door gebruik van licht geweld (feit dat bewezen werd verklaard bij advies van de onderzoeksraad van 26-01-1998) aantoonst dat WM LECLUYSE de fysieke en morele integriteit van deze persoon zwaar heeft geschonden; dat deze laatste, nadat WM LECLUYSE haar 'naar de grond had gebracht' en 'zijn hand op haar mond had gebracht', terecht kon vrezen dat zij zou worden aangerand;

dat dergelijk dubbelzinnig gedrag in het privéleven op het vlak van de integriteit niet aanvaardbaar is in hoofde van een politieambtenaar, bekleed met de hoedanigheid van agent van bestuurlijke en gerechtelijke politie, en als dusdanig belast met het voorkomen, doen ophouden en het zo nodig vaststellen en onderzoeken van misdrijven tegen de integriteit van de personen en tegen de openbare zedelijkheid.

1.2. Feit 2

Overwegende dat het winnen van het vertrouwen van een persoon aan de hand van de hoedanigheid van politieambtenaar op zich laakbaar is zo achteraf misbruik wordt gemaakt van dit vertrouwen;

dat dit zelfs geldt in het privé-leven indien hierbij de waardigheid van het ambt in het gedrang wordt gebracht;

dat dit in de gegeven omstandigheden duidelijk het geval was;

1.3. Besluit

Om voornoemde redenen oordeelt de onderzoeksraad dat WM LECLUYSE, door zijn gedrag, niet alleen zijn waardigheid als persoon en als rijkswachter in het gedrang bracht, maar ook de faam van de ganse rijkswacht;

dat WM LECLUYSE derhalve tekort is geschoten in zijn ambtsplichten en afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van het ambt;

dat, om deze redenen, het gedrag van WM LECLUYSE strijdig is met de statutaire wet, inzonderheid :

- artikel 24/2, § 2 dat bepaalt dat de personeelsleden zich gedragen naar de richtlijnen die in het belang van de dienst worden gegeven

- artikel 24/3 dat bepaalt dat zij ten allen tijde en in alle omstandigheden bijdragen tot de eerbiediging van de wet;

oordeelt de Raad, bij stemming, dat de Feiten 1 en 2 een tuchtvergriep uitmaken.

2. Wat de ernst van de tekortkomingen betreft

2.1. In functie van de beslissing tot verwijzing

Overwegende dat een beslissing tot verwijzing door het Openbaar Ministerie bij toepassing van Art. 24/40 van de statutaire wet, niet belet dat de tuchtoverheid eveneens haar eigen bevoegdheid uitoefent;

dat de overwegingen die een beslissing tot verwijzing kunnen dragen, behoren tot de appreciatie van de gerechtelijke autoriteiten; dat deze niet per se zijn ingegeven door de graad van zwaarwichtigheid van de feiten; dat hieruit zeker geen conclusie kan worden getrokken met betrekking tot de schade die werd toegebracht aan de waardigheid van het ambt.

2.2. In functie van de concrete omstandigheden en de persoon van WM LECLUYSE

2.2.1. Overwegende dat WM LECLUYSE als politieambtenaar tot plicht had om alles in het werk te stellen om elke dubbelzinnige houding te vermijden;

dat hij, na misbruik te hebben gemaakt van zijn hoedanigheid van rijkswachter, een aanslag pleegde op de fysieke en morele integriteit van zijn slachtoffer;

dat dergelijk gedrag bijzonder laakbaar is, nu het aantoonst dat WM LECLUYSE, als ambtenaar, ook in het privé-leven, zelfs niet de minimale vormen van behoorlijkheid kan of wil respecteren;

2.2.2. Overwegende dat de verdediging verklaart dat WM LECLUYSE het meisje op de grond geduwd heeft, zonder geweld, om haar te liefkozen en met haar te praten;

dat de onderzoeksraad heeft beslist dat WM LECLUYSE de feiten pleegde tegen haar wil en met gebruik van licht geweld (zie advies van de onderzoeksraad van 26-01-1998);

dat geen enkel element in het proceduredossier toelaat om dergelijk besluit te formuleren; dat het verlies van het evenwicht alleszins te wijzen was aan de handelingen van WM LECLUYSE, en dat, gezien de plaats en de snelheid van het gebeuren de afwezigheid van verzet niet kan geïnterpreteerd worden als een vorm van stilzwijgende toestemming om wat te flirten.

2.2. Besluit

Overwegende dat de rijkswacht als nationale politiedienst een specifieke rol te vervullen heeft, meer bepaald de goede werking van de instellingen van een democratische staat, zodat de overheid de mogelijkheid moet hebben de absolute integriteit te vrijwaren van dit korps;

dat het vertrouwen dat de overheid stelt in haar politieambtenaar en het vertrouwen dat de rijkswacht naar haar klanten moet uitstralen volledig teloorgaat zo men niet blindelings en zonder twijfel mag vertrouwen op de integriteit van de personeelsleden die er deel van uitmaken;

dat het gedrag van WM LECLUYSE, gelet op voormelde beschouwingen, van die aard is dat de voor een lid van de rijkswacht vereiste integriteit totaal verloren is gegaan;

dat de feiten daarenboven van dien aard zijn dat zij eveneens de waardigheid van het ambt hebben geschaad;

oordeelt de raad, bij stemming, dat de tuchtvergrijpen in hun geheel bijzonder ernstig zijn.

C. De voorgestelde straf

Rekening houdend met :

- voorgaande motieven;
- de ongunstige weerslag van de feiten ten aanzien van WM. LECLUYSE;
- de onherstelbare smet welke het korps moest ondergaan;
- de onmogelijkheid om in WM LECLUYSE het nodige vertrouwen te stellen bij de verdere dienstuitvoering;
- de omstandigheid dat de onwaardigheid van WM LECLUYSE enkel kan worden beantwoord met een verwijdering uit het korps;

dat zelfs een goede wijze van dienen, zoals aangetoond door de verdediging, en een blanco tuchtverleden in de gegeven omstandigheden geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat de overheid en de burger geen vertrouwen meer kunnen stellen in deze politieambtenaar;

oordeelt de Raad, bij stemming, dat een ontslag van ambtswege moet opgelegd worden";

1.5. Op 25 februari 1999 zendt de minister van Binnenlandse Zaken de volgende nota met betrekking tot de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege aan de Commandant van de Rijkswacht :

"ONDERWERP : Definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege

Betreft : W a c h t m e e s t e r L E C L U Y S E (452606949 - Bde AFFLIGEM)

Referte : 1. Wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid de artikelen 24/13 § 1-7°; 24/20 § 1; 24/24 § 1, al 2; 30/4°; 33 § 1 en § 2-2°
2. Koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid artikel 36
3. Advies Nr 97/042/N van 26-01-1998 van de Onderzoeksraad voor het rijkswachtpersoneel, Nederlandstalige Kamer
4. Beslissing Min Bin Z Nr B7/GW/B-18157/98/D-41 van 11-03-1998
5. Arrest Raad van State Nr 76090 van 05-10-1998
6. Beslissing Min Bin Z Nr B7/GW/PM/B-23156/98/D-41 van 17-11-1998
7. Advies Nr 97/042b/N van 11-01-1999 van de Onderzoeksraad voor het rijkswachtpersoneel, Nederlandstalige Kamer

1. Ik heb kennis genomen van de feiten uiteengezet voor de onderzoeksraad en de tenlasteleggingen hiervan aan Wachtmeester LECLUYSE, meer bepaald :

Feit 1

WM LECLUYSE heeft op 22 februari 1997 handtastelijkheden gepleegd op een vrouwelijk persoon tegen haar wil en door gebruik van licht geweld.

Feit 2

WM LECLUYSE heeft op een onoordeelkundige en ongepaste manier gebruik gemaakt van zijn

- hoedanigheid van rijkswachter, teneinde het slachtoffer, waarvan sprake onder Feit 1, gemakkelijker te kunnen benaderen.
2. Tevens heb ik kennis genomen van het advies van de onderzoeksraad omtrent de omschrijving van de feiten. In ben, zoals de onderzoeksraad in zijn advies stelt, eveneens van oordeel dat de door betrokkene gepleegde feiten een bijzonder ernstig tuchtvergrijp uitmaken.
 3. Bijgevolg, wegens de redenen vermeld in het advies van de onderzoeksraad, leg ik Wachtmeester LECLUYSE de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege op";

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Bij aangetekend schrijven met ontvangstmelding van 12 maart 1999 betekent de Algemene Directie van het Peroneelsbeheer de beslissing van 25 februari 1999 aan verzoeker. Het ontslag van ambtswege gaat in op 1 april 1999.

1.7. Op 25 april 1999 zendt verzoeker een tweede verzoekschrift tot nietigverklaring en een tweede verzoekschrift tot schorsing naar de Raad van State (zaak A. 83.723/IX-1795).

1.8. Met een brief van 18 mei 1999 vraagt de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent aan de Hoofddirectie van het Personeel van de Rijkswacht of de ontslagbeslissing van 25 februari 1999 definitief is geworden, dan wel of er opnieuw een procedure voor de Raad van State werd ingeleid. Hij wijst er tevens op dat hij kennis heeft van "twee nieuwe en similaire feiten (...), die het voorwerp uitmaken van een gerechtelijk onderzoek, en waarvan ik u officieel zou in kennis stellen indien zou blijken dat betrokkene opnieuw een beroep bij de Raad van State zou ingesteld hebben en zijn ontzetting dus niet definitief zou zijn geworden";

2. Over de gegrondheid in de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, vereiste voorwaarde betreft dat verzoeker als middel de schending aanvoert van de rechten van de verdediging; dat hij stelt :

"Ten gevolge van het schorsingsarrest heeft de tuchtoverheid haar eerste tuchtbeslissing ingetrokken.

Nadien heeft zij de tuchtprocedure hernomen, zonder evenwel de betrokkene nog de mogelijkheid te bieden om ter zake gehoord te worden.

In casu is nochtans duidelijk dat het verweer van de betrokkene anders had kunnen luiden, wanneer de beweerde tuchtfeiten als alleenstaande feiten hadden kunnen benaderd worden, dan wel wanneer daarbij verwezen werd naar eerdere feiten, welke door de tuchtoverheid duidelijk als gelijksoortig bestempeld werden.

De rechten van verdediging van verzoeker zijn dan ook geschonden door hem geen mogelijkheid meer te bieden, zich ter zake te verdedigen.

Bovendien blijkt dat tussen de eerste (ingetrokken) tuchtbeslissing en de thans bestreden beslissing de samenstelling van de onderzoeksraad gewijzigd werd.

Bijgevolg kon verzoeker niet meer beoordeeld worden door een voltallige onderzoeksraad, doch slechts door enkele leden daarvan.

Ook hierdoor zijn de rechten van verdediging van verzoeker duidelijk geschonden";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

"2.2.1. Analyse van het tweede middel.

Schending van de rechten van verdediging doordat de tuchtoverheid de tuchtprocedure hernomen heeft zonder verzoeker de mogelijkheid te geven om ter zake gehoord te worden.

2.2.2. Bespreking en weerlegging van het tweede middel.

2.2.2.1. Bij het nemen van beslissingen die in beginsel onderworpen zijn aan de hoorplicht, kan worden afgeweken van de hoorplicht o.m. wanneer de feiten, op basis waarvan de voorgenomen maatregel wordt overwogen, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige constatacie door de overheid. Evenmin geldt deze verplichting voor een beslissing die werd genomen nadat de betrokkene werd gehoord, en deze beslissing achteraf wordt ingetrokken of vernietigd wegens een procedurefout - die geen betrekking heeft op het horen van de betrokkene-, wanneer een nieuwe beslissing wordt genomen na rechtzetting van de procedurefout.

2.2.2.1.1. Vooreerst zal de verwerende partij aantonen dat de feiten op basis waarvan de zaak een tweede maal werd doorverwezen naar de onderzoeks raad, vatbaar waren voor directe en eenvoudige constatacie door de overheid.

De tuchtvergrijpen van 22 februari 1997 die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, werden door de onderzoeksraad reeds als bewezen verklaard in zijn advies van 26 januari 1998 (adm. doss., stuk 2/41) zodat ze door de verwerende partij direct en eenvoudig konden worden geconstateerd. Het had dus geen zin om verzoeker zijn standpunt nogmaals naar voor te laten brengen omtrent de ten laste gelegde feiten als omtrent het voorgestelde ontslag van ambtswege.

Tenslotte, moest er dan nog worden geoordeeld dat de feiten niet vatbaar waren voor directe en eenvoudige constatacie, dient erop te worden gewezen dat verzoeker in het raam van de tucht-procedure en meer specifiek voor de onderzoeksraad op 12 november 1997 zijn standpunt reeds uiteen had gezet omtrent de ten laste gelegde feiten en omtrent de beoogde verwijdering uit het korps.

Het volstaat dat een ambtenaar kan worden gehoord op het ogenblik dat dit het meest doelmatig is.

Naast het gegeven dat de feiten op basis waarvan de schorsing bij ordemaatregel werd overwogen, vatbaar waren voor directe en eenvoudige constatacie, had het nogmaals horen van verzoeker of zijn raadsman dus noch voor verzoeker noch voor de verwerende partij enige aarde aan de dijk kunnen brengen aangezien het doel van de hoorplicht reeds was

bereikt, zijnde dat verzoeker, al(s)vorens de verwerende partij het feit als bewezen had beschouwd, persoonlijk de mogelijkheid heeft gehad om zijn voorstelling van de feiten te geven.

2.2.2.1.2. De verwerende partij wenst er ook op te wijzen dat de bestreden beslissing werd genomen na een beslissing die door de Raad van State werd geschorst wegens het feit dat de onderzoeksraad geen rekening had mogen houden met de handelingen van 7 september 1996 bij de beoordeling van de ernst van de aan verzoeker verweten tekortkomingen -wat geen betrekking heeft op het horen van verzoeker- en in het raam van een procedure die rekening houdt met het gezag van gewijsde van dit schorsingsarrest, zijnde het opleggen van een tuchtstraf.

Hieruit volgt dat ook de tweede uitzonderingsgrond om een betrokken ambtenaar niet te horen, van toepassing is.

2.2.2.2. Wat de wijziging van de samenstelling van de onderzoeksraad betreft, verwijst de verwerende partij naar de bespreking van het derde middel.

2.2.2.3. Het middel is niet ernstig";

2.1.3.1. Overwegende dat verzoeker in zijn middel de schending van de rechten van de verdediging aanvoert; dat het recht van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, van toepassing is in straf- en tuchtzaken; dat, aangezien het in casu om een tuchtzaak gaat, het recht van verdediging als zodanig van toepassing is; dat het ganse verweer van de verwerende partij in essentie betrekking heeft op de mogelijkheid om in bepaalde gevallen af te wijken van de hoorplicht; dat, aangezien in casu evenwel de rechten van verdediging van toepassing zijn, het betoog van de verwerende partij in beginsel terzake niet dienend is; dat, wanneer de rechten van verdediging van toepassing zijn, zij steeds moeten worden geëerbiedigd; dat het terzake dan ook niet dienend is te onderzoeken of de feiten waarvoor verzoeker een tweede maal werd doorverwezen naar de onderzoeksraad, vatbaar waren voor directe en eenvoudige constatacie door de overheid, zoals de verwerende partij betoogt;

2.1.3.2. Overwegende dat het niet kan ontkend worden dat de onderzoeksraad op 11 januari 1999 voor de tweede maal advies heeft uitgebracht met betrekking tot de tegen verzoeker aanhangig gemaakte tuchtprocedure; dat na het schorsingsarrest van de Raad van State nr. 76.090, van 5 oktober 1998, verzoeker evenwel niet meer werd gehoord door de onderzoeksraad; dat in het schorsingsarrest het middel van verzoeker dat de ontslagbeslissing van 11 maart 1998 gesteund is op gegevens ("feiten") die rechtens niet in aanmerking konden worden genomen om er de bestreden beslissing op te steunen of om de strafmaat te bepalen -en waarbij hij dus verwijst naar de materiële motiveringsplicht- als ernstig werd aangemerkt; dat in het arrest nr. 76.090, onder meer, het volgende wordt gesteld :

"2.1.3.6. Overwegende dat de feiten van 7 september 1996, niet in aanmerking blijken te kunnen worden genomen door de onderzoeksraad om bij de beoordeling van de feiten van 22 februari 1997 de 'ernst van de tekortkomingen' te bepalen;

dat de feiten van het, zowel strafrechtelijk als tuchtrechtelijk, zonder gevolg gerangschikte dossier dan ook door de onderzoeksraad ten onrechte in aanmerking lijken te zijn genomen bij het bepalen van de strafmaat; dat het middel ernstig is";

dat het arrest derhalve een middel ernstig heeft bevonden dat geen betrekking heeft op zuivere procedurefouten maar wel op het ten onrechte in aanmerking nemen van feiten bij het bepalen van de strafmaat; dat de onderzoeksraad in zijn advies van 11 januari 1999 overigens van oordeel is "dat er dan ook aanleiding bestaat advies uit te brengen zowel wat de ernst van de tekortkomingen betreft als wat betreft de op te leggen tuchtmaatregel"; dat het in die omstandigheden voor verzoeker derhalve nuttig kon zijn zijn verweer met betrekking tot de strafmaat, na het schorsingsarrest en vóór het advies van de onderzoeksraad, naar voor te kunnen brengen; dat het feit of tuchtfeiten als alleenstaande feiten dienen te worden aangemerkt, dan wel als

gelijksoortige nieuwe feiten, bij het beoordelen van de strafmaat door het advies uitbrengend tuchtorgaan als essentieel kan worden beoordeeld; dat het mogelijk verweer terzake voor de betrokkene wezenlijk kan zijn om zijn rechten van verdediging naar behoren te kunnen uitoefenen;

2.1.3.3. Overwegende dat het middel derhalve ernstig is;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel mee voor verzoeker.

Vooreerst lijdt verzoeker een aanzienlijk moreel nadeel, gepaard gaande met de schande en de oneer, welke onlosmakelijk verbonden is met het ontslag van ambtswege.

Verzoeker lijdt evenwel evenzeer een aanzienlijk materieel nadeel. De sanctie verbreekt immers definitief de verhouding tussen partijen, hetgeen betekent dat verzoeker zonder werk en zonder inkomsten valt. Bovendien zal verzoeker alleszins nooit meer in dienst kunnen treden bij de rijkswacht.

Uw Raad oordeelde reeds terecht dat de tuchtstraf van de afzetting, behoudens bijzondere omstandigheden, uit zichzelf het gevaar inhield van een moeilijk te herstellen nadeel, wat zowel verband houdt met de schandvlek welke zij meebrengt, als met de moeilijkheden inzake reclassering die eruit voortvloeien (vgl. R.v.S., arrest nr. 43.741 dd. 7 juli 1993).

De sanctie maakt het verzoeker evenwel bovendien zo goed als onmogelijk om nog in dienst te treden bij om het even welk politiekorps.

Dienaangaande dient aangestipt dat verzoeker geslaagd was in de geschiktheids- en selectieproeven van de Westvlaamse Politieschool, waarbij hij werd opgenomen in de bovenlokale werfreserve die de deze politieschool ter beschikking houdt van gemeenten met vacatures. Met het desbetreffende getuigschrift kon verzoeker zijn kandidatuur voor een openstaande

betrekking bij de gemeentepolitie laten gelden gedurende drie jaar.

Ingevolge de sanctie "ontslag van ambtswege" is het verzoeker evenwel onmogelijk zijn kandidatuur te stellen bij enig politiekorps. Wanneer deze sanctie door de Raad zal vernietigd worden, zal evenwel naar alle waarschijnlijkheid de geldigheidsduur van het voormelde door verzoeker behaalde brevet verstreken zijn. Bij gebreke aan schorsing van de tenuitvoerlegging lijdt verzoeker dan ook onbetwistbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Vooreerst kan hij zich gedurende de duur van de annulatieprocedure geen kandidaat stellen voor een betrekking bij enig politiekorps. Anderzijds zal na afloop van de annulatieprocedure de geldigheidsduur van het door hem behaalde brevet verstreken zijn.

Ten slotte dient vastgesteld dat de opgelegde sanctie het verzoeker in elk geval uiterst moeilijk maakt om enige andere betrekking te vinden. Telkens opnieuw wordt verzoeker immers geconfronteerd met de vraag waarom hij de rijkswacht (moeten) verlaten heeft, waarbij zijn kansen om een betrekking te vinden telkens opnieuw gehypothekeerd blijken door de opgelegde sanctie.

Wanneer de Raad de bestreden beslissing zou vernietigen, zonder voorafgaandelijke schorsing, zou dit bijgevolg betekenen dat verzoeker intussen onmogelijk om het even welke interessante betrekking zou kunnen vinden.

Uw Raad oordeelde trouwens n.a.v. de eerste schorsingsprocedure reeds terecht dat 'behoudens bijzondere omstandigheden, die in casu niet voorhanden blijken te zijn, de sanctie van het ontslag van ambtswege op de betrokkene een dusdanig odium legt, dat er bijna vanzelfsprekend sprake is van een 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel'";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen (blz. 24) erkent dat zij over geen gegevens beschikt die er op wijzen dat er in casu bijzondere omstandigheden aanwezig zijn die afbreuk doen aan het bijna vanzelfsprekend moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege van een rijkswachter met zich meebrengt; dat zij verwijst naar de arresten DE MUNTER, nr. 48.288, van 27 juni 1994, RASSCHAERT, nr. 51.615, van 13 februari 1995, en LECLUYSE, nr. 76.090, van 5 oktober 1998;

2.2.3. Overwegende dat, behoudens bijzondere omstandigheden die in casu niet voorhanden blijken te zijn, de sanctie van het ontslag van ambtswege op de betrokkene een dusdanig odium legt, dat er bijna vanzelfsprekend sprake is van een "moeilijk te herstellen ernstig nadeel"; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat ook aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing Nr B7/GW/B-24894/99/D-41 van de vice eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 1999, waarbij verzoeker de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege werd opgelegd".

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier oktober 1900 negenennegentig,
door :

de H. A. BEIRLAEN,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. V. WAUTERS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.